

Organizatorzy poradni przeciwgruźliczych

- 1945 r. Kowary dr Jadwiga Dąbrowska,
dr Franciszek Amałłowicz (ur.28.09.1903 Lwów, dypl. 09.11.1929 Warszawa)
- 1946 r. Jelenia Góra dr Natan Trahtenherz (ur.09.02.1910 Kijów, dypl. 27.06.1934 Warszawa),
dr Maurycy Grynszpan (ur. 31.07.1910 Dębica, dypl. 02.07.1936 Praga),
przenosi poradnię z budynku przy ul. Wolności, do budynku przy ul. Grottgera 7 i organizuje tzw. stacjonar 20-lóżkowy
dr Danuta Dąbkowska (ur. 01.01.1916 Warszawa, dypl. 09.03.1940 Warszawa)
- 1946 r. Zgorzelec dr Jerzy Gliński
- 1946 r. Bolesławiec dr Józef Kłosowski
- 1948 r. Kamienna Góra dr Józef Michel
- 1950 r. Cieplice dr Zbigniew Głowacki (ur. 25.01.1916 Siergiwo, dypl. 26.05.1941 Kowno, doktorat 24.05.1952 Wrocław)
dr Alina Sienkiewicz-Wodoklis (ur.08.07.1923 Głębokie, dypl. 28.06.1951 Wrocław)
- 1954 r. Szklarska Poręba dr Jerzy Giżycki (ur. 27.03.1921 Warszawa, dypl. 29.06.1951 Warszawa)

Rozwój metod leczenia i rozpoznawania gruźlicy do roku 1975

- lata 1945 – 1950 leczenie zachowawcze, zapadowe, chirurgiczne / przepalanie zrost odmy zewnątrzopłucnowe, torakoplastyka;
- od roku 1950 wprowadzenie leków przeciwprątkowych PAS i SM;
- od roku 1953 wprowadzenie INH hydrazynu kwasu izonikotynowego;
- lata 1953 – 1958 wprowadzenie i doskonalenie wziernikowania oskrzeli;
- lata 1955 – 1965 rozkwit leczenia torakochirurgicznego (resekcja, plomby);
- rok 1965 wprowadzenie badań spirometrycznych;
- lata 1970 – 1972 spadek wskazań do leczenia torakochirurgicznego;
- lata 1970 – 1975 wprowadzenie RMP (Ryfampicyna) i EMB (Etambutol) do leczenia zachowawczego

Opracowanie: Teresa Grzegorzczuk-Skibińska, 1975 r.